

RESLJEVA 12

ŠT. 1



GLASILO UČITELJIŠČNIKOV, LJUBLJANA

REVIEW OF THE LITERATURE

Andrej Mihevc

TAKRAT

I.

Misel na tvoj pogled
se mi je rodila takrat,
ko sem sam
taval po gozdu
in si iskal tovarišice...

Meglene bilke
so mi bičale obraz
in pot,
ki je peljala
mimo tvcjih vrat,
je bila tako blizu...

II. MOJE DEKLE

■

Moje dekle ne pozna
moje ceste.

Ne ve, da pelje skozi vas -
samotno in zasneženo včasih.

Moje dekle ne pozna moje hiše.
Stoji kraj ceste.

Cestar, ki cesto krpa,
je že star možak.



043695
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

Moje dekle ne pozna
moje ceste.

Po njej se psrehajam
vsek dan
in premisljujem,
da moje dekle ne pozna
moje ceste.

Predaleč je od nje
in predolga je zanjo.

Andrej Mihevc
NEKEGA POPOLDNEVA

Zeleni obok mojega popoldneva
se je sklonil
in me prijazno objel.

Vse se je utrinjalo
v trenutni pozabi.
V tisti temni noči
me je podrl izrečeni molk
mojega tovariša.

Še zdaj se ne morem pobrati...

Betežni starec prodaja
za vogalom
marone

in siva masa ljudi,
se preriva mimo njega...

Andrej Mihevc

TISTI DAN VI.

Zavidal sem ti tvoj razposajeni
obraz...

Šli si po levi strani ulice.

Prale so jo deževne kaplje.

Sreoten sem mimogrede
pritaval mimo...

Brez dežnika...

SPOMIN

Bilo je pred letom. Z materjo sva obiskali neko staro ženo. Že doma sem zvedela, da je hudo bolna in priklenjena na posteljo. Obisk mi je bil neprijeten, dokler...

Žena pred mano je govorila o svoji mladosti. Zdelo se mi je, da prav zaradi mene. Stavki so bili nevezani, a vendar je iz njih prosevala neka radost, ki se je dušila v gnevnu nemoči. Oči so se ji med pripovedovanjem svetile, kot da vse pravkar doživlja. Blede ustnice so se ji raztegnile v nasmeh, ko je vneto pripovedovala, kako lepo je igrala kitaro. Nerodno sem jo prekinila in povedala, da tudi sama igram kitaro. Napol se je dvignila z ležišča in me rote prosila, naj ji kdaj pridem zaigrst. Obljubila sem ji.

Od takrat je minilo že leto, a vendar še nisem izpolnila obljube. Vedno me je nekaj zbolelo, kadar sem se spomnila na njo. Ne vem zakaj. Morda zato, ker sem vedela za njeni mladost. Preveč bi ji zbudila spominov in jo mogoče s tem prizadela. V oči bi ji stopile solze in jaz bi z občutkom krivde odšla. Potem bi mi bilo še težje kot zdaj.

I.M.

Mira Polenšek

RIMSKI ZID

Rimski zid - stari kulturni spomenik, ki me spominja na rimske vojake, stoji v mojem domačem okolju. Zato ni čudno, če se zelo rada spominjam, kako sem gledala starejše prijatelje, ki so se podili po njegovih škrbinah.

V prostem času so se z bojnimi tovariši zbrali z Mirja tamkaj in prirejali skupne bojne pohode. V pozmem poletju, ko je bila trava popolnoma suha in zarumenela od sončnih žarkov, je prinesel vsak svojo škatlico vžigalic - in pričelo se je.

Razporedili so se okoli kake vzpetinice, ob njegovem vznožju pa zažgali travo. Ogenj so teptali na ravnini in moral se je širiti proti vrhu. Tako je ves griček gorel. Okoli njega se prirejali sabljaške turnirje in divjaške plese ali pa so se z dolgimi palicami poganjali preko ognja. Seveda so še ves teden zatem smredeli po dimu. Mame so jih oštrevale in - vsaj mojemu bratu - kriče do povедovale, da so taki, kakor da bi padli iz dimnika. Toda to ni nič pomagalo. Prihodnji teden ni bil drugičen od prejšnjega.

Mlajši bratci, ki so jih tiste dni opazovali, danes prirejajo prav take norčije in si mislijo, da so najhrabrejši bojevni in da dostoju branijo slavo in barvo svoje družine.

Ko se vračam iz šole, opazujem te razpoložene očroke
vidim, da so prav tako norčavi in srečni. Oh, ti ubogi
rimski zid.

OPOJ

Danes bom počivala!
Danes bom zasnula globok,
blažen sen.
Danes sem utrujena,
utrujena od tvoje ljubezni.
Danes sem lepa,
danes imam velike, temne oči,
danes sem tvoja, tvoje roke še počivajo na meni!

Sonče je poljubilo zemljo
in je šlo spati.
Trave se se zgnile
in zeljubljeno zatrepetale.
Iz polja je vstala negla
in zaprla perunikom ob vodi cvetove;

N.N.

LIST

Nekaj je umrlo v meni!
Odšel si z večera v meglo;
potem je padel z drevesa
crumenel list,
ki ga je veter položil
na beli pesek
k mojim nogam.

Nekdo je jokal;
tiho, brez solz je ihtel.
Ječal je tisti list
na belem pesku,
ker je bil sam.

N.N.

— 6 —

MED 11. in 21. junijem

Lahko je biti kmet, če imaš zemljo, a teško je biti brez nje in dolati brez prakse,

Lahko si predstavljaš, da si stroj, ki dela tudi brez malice in zato godrnja. Sreča je, če imaš dober nos za bližnjice, da si prihraniš kilometre na ovinkih iz Stične do Podsmreke.

Sredi dopoldneva 11. junija je iz Ljubljane odpoljal vlak proti Višnji gori. V njem so se drenjali na štirih klopcih bodoči kmetje. To smo bili mi. Vodnik, ki ni poznal terena, nas je po daljši poti odpoljal v grad Podsmreka, kjer naj bi stanovali. Na užit ljišu res skrbijo za vse: da se dijaki nekaj nauče, za razvedrilo, lep razgled in na mehke postelje, razen ene.

Prvi dan je deževalo in lahko smo razmišljali o raznih stvarih.

— Ti, kaj misliš, kakšna bo hrana?

— O, kuhačice znajo dobro kuhati.

Jutro je vstajamo ob pol šestih. Silva seveda še ne more vstati.

Kje pa. Zvezčer bi rada pola, zjutraj pa spala. Vse je pospravljeno, Silva je še v postelji.

— Pr snete babe, jaz bi rada še spala.

Traktor je že tu. Na svidenje Podsmreka. Težko je vstajati ob pol šestih. Da smo se poštančno zbudili in streznili, nam je pripomogel traktor, ki je tako skakal po razkriti cesti, da namjutranje telovadbe ni manjkalo.

— Gremo v Stično.

Tu pa dopoldne siliranje, popoldne pa gnojenje koruze. Medtem pa ljuba malica in kosilo.

Pa na kakšnih njivah smo delali, saj sploh ne vidiš konca, ki je nekje za hribom. Njiva ima 2,5 ha površine, bomo že malo ogoreli od sonca, ker se bomo toliko časa sprahajali po njej in gnojili koruzo. Toda pravijo, da ni dobro takoj prvi dan se preveč izpostavljati žgočemu soncu innam se je zdelo, da je na Dolonjskem še posebno vročče.

Uboge pidžame, še podnevi nimajo miru. Pa, da ne bo kdo mislil, da smo spali tušči podnevi. Tudi to, ampak pidžame se nekateri uporabljali za zaščito pred soncem, ker smo bili vsi tako oprežni, da se ponoči še premakniti nismo upali.

— To gnojenje gre pa tako počasi, da ne bomo nikamor prišle, če

bomo tako pricizno delale.

-Pa gnojila nam bo zmanjkalo!

-Mogoče ga bodo pa še pripeljali?

Kljub vsemu smo imeli ed lo opravljeno predčasno po zaslugi "nove" metode. Hitele smo, kolikor smo mogle, da smo potem lahko počivale. Toda delovodja nas je vedno takrat dobil, kadar smo bili v senci, drugače ga sploh ni bilo.

Razmišljale smo tudi, kaj bomo delale prihodnjič.

-Kaj sploh nimajo drugega?

-O, pač, mnogo krav. Veseli so se, da bomo vsaj mleko pili. Le kako. Potem bo imelo posestvo še veči izgube, kot jo ima sedaj z mlekom, ki ga prodaja pod pravzgodno ceno.

Kadar smo se pripeljali v Stično, smo z zanimanjem ogljovali razne stroje, vendar nam ni nihče povedal, kako se uporabljajo in za kaj so. Tudi ko so spraševali, zakaj imajo krave poročane roge, so nam delavci različno odgovarjali. Pač, poročali so jih. Čudno. Kasneje je bilo pa le malo spremembe. Sušili smo seno. Zopet smo se čudili, da nekatera dela opravljajo ročno, četudi so za to stroji.

Zjutraj nam je delovodja odredil delo, nato smo bili vseskozi sami. Tako nismo imeli koga spraševati. Mislim, da bi nas morali seznaniti tudi z normami, o katerih nismo ničesar zvedeli. Prav tako nam ni nihče povedal, kako se sploh ocenjuje. Morda je bilo kje drugje bolje.

V Podsmrcki smo delali vs. ročno. Tam nimajo večjih strojev, ker je to posestvo šele dobro nastalo.

Kako lepo je bilo šušiti seno pri kopališču!

Le kdo bi mogel vzdržati na vročem soncu, če pa tik zraven vabi hladna voda!

-Milka, samo malo se grem ohladit, saj bom takoj nazaj, pa bomo potem laže delali. Njenega odgovora nismo čakali; je prepočasi govorila. Prav tako tudi nismo iskorisčali njene dobre volje. Kar dolgčas nam je bilo, ko smo se morali posloviti od kopališča.

Ker je tam tudi železnica, je tudi bolj pripravno počivati na tračnicah, kot pa na ravnih tleh. Lokomotiva je porabila skoraj vso energijo, da nas je propodila s proge, ker smo bili tako zaverovani v pogovor in jo sploh nismo slišali.

Hudo je tudi, če prideš s kosilnico in se ti potem drugi smojijo

ker mislijo svoje.

Vedno bolj smo želeli dežja, toda vedno bolj je bilo vroče. Edini dan življenga je bila nedelja - edina, vendar po svoje zanimiva. Ogledali smo bližnjo okolico in Višnjo goro, kamor so šli nekateri na zabavo.

Naši fantje so se zaradi tega, sicer malo razburjali. Tudi vočeri so bili zelo zabavni, saj smo hodili na njivo jagod, ki so bile ravno zrele. Hlapec nas je tako podil s kolom, da je nekdo celo čevlj izgubil in potem je bos tekel za nami. Le zakaj ne bi smeli jesti jagod, če jih je pa toliko! Ponoči nas je od časa do časa zbudil pav, ki se je razburjal na drevesu in smo sklenili, da se mu bomo maščevali. Kako smo bili presenečeni, ko smo zvedeli da gremo dva dni prej domov. Nismo dosti spraševali, zakaj. Odšli smo. Še sabo pa smo odnesli spomine, pavja peresa in rjavo kožo.

Marjeta

SESTANEK

Bilo je n koga dne v septembru. Sonce je v dolgih motnih pramenih sililo v sobo, ki je bila polna dima. Mladi ljudje so v skupinah stali in govorili. Mladi mnogo govorijo.

Predsednik je sedel in pričel. Roj mladih se je pomiril, v zraku je plaval le še cigaretni dim. Kot običajno, prisotnost, dnevni red... Dekle z drznim dekoltejem je prišlo in sedlo pri vratih. Za trenutek je cigaretni dim vzvalovil, dekle jo prineslo duh po svetlem zraku in vodi.

Predsednik: Problemi tu, problemi tam, problemi... problemi... Poslušali so, nekateri so gledali v tla. Dekle z dololtejem kot BB je zistilo nohte. Ugledal jo je svetlosni fant v kavbojkah, ki bi jim ne mogel več določiti barve. Verjetno je ugledal, da so njegovi nohti še prav počitniški in poprosil za pribor.

Pogovor, predlogi... pribor za čiščenje nohtov pa je potoval: Boš tudi ti, tudi ti... ti... ti.

Športno igrišče, stara reč! Sami ne zmoremo. Prošnja za pomoč že leta dni leži na komiteju

Odrezan noht je priletel od mojega desnega sosedja. Nekote mi je pogled ušel na moje roke in noge. No, moji nohti niso bili vzorni, toda...?!

Pribor je pripravil do prve vrste. Nekaj so motovili z njim, potem pa je žanj poprosil sam tovariš predsednik.

Seveda je imel probleme in... umazane nohte.

V.

Anita Šolar

RESNIČNE SANJE

V svetli dvorani plesiča se drenjajo številni mladi pari. V kotu za orkestrom sedi fant. Družba okoli njega je hrupna. Fant s svojo močnostjo izstopa. Njegovi lasje se belo svetijo in zasanjane oči nepomično opazujejo zamrzočeno okno plesiča.

Naslonil se je na zamazano okno in razširil oči. Cvetoči slak je zibajoč odgovarjal njegovim mislim.

"Kako lepo je poletje!" je pomislil.

Kakor otrok je vzdignil roko in odtrgal rdečkast cvet, ki se ponujal kot razbohoteno poželenje. Pridržal ga je v dlani in stisnil. Cvet se zvil v nepopisno brezlije in padal proti tem. Fant pa je gledal za njim in se smojal. V očih se je zaškrila mehkoba in usta so se odprla.

Gledal je skozi prozorni tančico cvetov in se zamisliл.

Ljubil jo je... a ona?

Silhuetto mimoidočih se ga motile...

Tedaj je pred njim stalo dekletce z nezaupljivim pogledom; ni gledalo vanj. Bila je ona. Ni bila sama. Močno se je oprijemala nekoga, ki ga ni poznal.

Pred njim se je zapletala dolga bela costu in božal je po njej, vse dalj in dalje proti soncu. Čutil je toploto sončnih žarkov, ki so mu oblivali obraz. Noge so gabole, a tekel je vedno hitreje. Pred vratimi plesne dvorane je obstal. Tu ga je navadno čakala. Razširil je oči in spet zagledal njo. Majhna in suha je bila. Hotel je skočiti k njej, a nog ni in ni mogel premakniti. Razprostrl je roke, a umaknila se mu je v meglenem previdu.

Naslonil se je na mrzlo zamrženo okno in zgrabil šop cvetov. Mačkal jih je po roki in zdalo se mu je, da brodi po njenih kodravih lasih. Spet jo je videl in ko je hotel nasloniti svojo glavo k njeni, je začutil mrzli obok okna.

Z roko si je počladil čelo in razširil veko. Vdihnil je... Spet je pre njim cvetelo poletje in znova je slišal pesem vетра. Pod oknom sozopet odmevali koraki mimoidočih in zaslišal je melodijo.

Drobni glasovi so mu polnili srce in težko sanje so postajale jasnejše...

Gledal je vrtče pare in se boleče smchljal. Bal se je resničnosti sanj. Počutil se je tako osamljenega...

Zaprl je okno in se spustil v pogovor. Begal je s pogledom po dvorani in iskal svoje prevarano ljubezen, ki so jo objemale sanje.

Drago Pavrič

ATOMSKA VOJNA

Tihi akordi večerne repesodijske so nemo bedeli v bóržunasto temo. Skrivnostne silhuite v preglednih dreves, se sklanjajo nad gladjino bridkosti in pojejo pesmi o pđlu, pesmi, ki so polne groznih krikov, polne nekdanjega življenja.

Kod, da bi umetnik potegnil s čopiščem preko obzorja, grozne potote kabizma, tako se nemo dviguje rdeč lesk zarje obarvane z nepragledno žrnino bridkosti. Sonce, naše svetlo sonce se je skrilo za teman oblak prahu. Cvetoč zemeljski raj se je spremenil v pokopališče. Svet gori! V usahlih vodnih strugah se kot rdeč pošasti plazi in pr liva kri. Tu in tam se še vzdiguje proti nebnu obžgano drevo, ki pretaka posljednje kaplje grozot. Tam, kjer je bilo nekoč življenje, kjer so hodili ljudje z nasmehom in vedrih lic, je danes puščava. Tam, kjer se je oglašala pesem ljubezni in bratstva, tam sikajo kot hudobni udavi strašne pošasti. Vse povsod je jo tišina. Tišina smrti. Tiha, osihajoča in mrčena.

Nič več tihih akordov večerne sinfonije, nič v č skrivnostnih silhuet zemeljskega življenja. Na obzoru se steguje le črnikasto znamenje in nepregledni kup kosti. Vesoljno pokopališče! Kaktusi v puščavi so dobili svoje toverišča. Liki človeštva so zamrli zd rdečo obarvanim obzorjem. Sonce se je skrilo za črnimi oblaki, ki sejo smrt. Na zemlji sta se združila Vzhod in Zahod.

Motka Mikšo

OBISK V DOMU INVALIDNE MLADINE V KAMNIKU

Potem sem še dolgo stala in pr mišljeval. To je bil tisti neizrekljivo lcp občutek, ko spoznaš nekaj novega, lepega, kar viš n pričakovan, doživiš globoko v sebi, podzavestno.

Morda ne bom mogla napisati niti delček tega, kar bi hotela. Enostavno ne znam. Ni besed za vse to, kar sem globoko v podzavsti zaslutila. Pa vendar bi dala vse, vse, samo da bi enkrat lahko povedala, kako mi je, ko se spomnim načne, da bi mi uspelo povedati vam, ki tega niste doživili, približati ta svet ljudi, ki so tako polni optimizma.

Najprej mi je bilo neprijetno. Stopila se mednje in nchote sem z razprtimi očmi strmela vanje. Nisem se mogla premagati. Čutila se pogleda, scveda so jih čutili, ampak brez prizadetosti. Premagovala sem usmiljenje, ki pa je nenadoma izginilo in vsakega gojenca posebej se začela občudovati, spoštovati. Pogovarjali smo se s predsednikom njihovega mladinskega aktiva in pripovedoval nam je o delu, o prizadetnosti, o izletih in letovanjih. Kako lepo jim je! Zakaj drugi mladiinci ne znamo živeti tako lepega življenja. Zdaj se razumela vse, prav vse. Ni mi bilo več težko pogledati gojenca, ki preleži vse dni zgrbljen nad mizo, gibati more samo z gernjim d lom telesa. Kako z veseljem popravlja ure in kako pridno zavrsuje vajensko šolo. Proj nisem mogla razumeti, kako more biti tako preprosto razpoložen in vesel fant brez prstov na roki in piše, vsceno piše... Bila se presenečena nad učenci, ki so ležali na pogradih v razredih, na stolih za paralizirane, in se z veseljem učili. Nisem mogla in nisem mogla tega razumeti. Težko je to. Poskušala sem se vživeti. Šele potem

po pogovoru, po ogledu doma in televizije, preko razredov, šivilnice, krojačice, popravljalnice radioaparatorov itn. Šele potem, ko sem se zazrla v vsako osebnost posebej, ko je vsak brez muke povdal kaj se mu je prijetilo, takrat sem spoznala: da jim, je lepo. Res lepo! In še sam si oddahneš in si srčen.

Moraš pohiteti med te obreze, polne muk, zazreti se moraš v oči, ki vidijo pred seboj lepoto življenja in slišati moraš njihovo vedro pesem. Ta pesem... Da, ta pesem ti potem zveni v duši, te prevzame in vedno si spet želiš biti med njimi, ki jim je mnogo odvzeto, pa so si sami pridobili mnogo več kot drugi zdrti mladinci. Srečni so, ker so si lepote in srečo življenja znali obdžati in niso razprli rok, da bi vse to spozelo stan od njih. Tudi sama sem srečna, ker sem spoznala, da me ta obisk spremljal vse življenje. Ti ljudje, mladi, dobri, so pokazali ljudem, da imajo njihovo življenje za hladno, brez ciljev, da prezirajo usmiljenje, ker ga ne potrebujejo.

Šla sem od njih z vtisom, ki mi še vedno lebdi v duši in ko si daleč od njih, te spremlja odmev njihove pesmi... Spremlja te kot akord iz daljave in zaželiš si, da bi ga vedno nosil s seboj, kot rožo s prepovedanega vrta.

POROČILA MLADINSKE ORGANIZACIJE, krožkov in drugih dejavnosti na učiteljišču

O DELU POČITNIŠKE ZVEZE NA UČITELJIŠČU

Ena izmed mnogih svobodnih dejavnosti na naši šoli je tud Počitniška zveza. S svojim delom in organizacijo smo v svoje vrste pritegnili že mnogo sodelavcev. Vodstvo, katerega mentor je prof sor Ciril Hubad, je napravilo bogat in uresničljiv program dela. Glavna oblika dejavnosti naše organizacije so izleti. Tako smo lani organizirali izlete v Novo mesto, na Šmarje goro, v Maribor itn. S popustom, ki ga imamo na prometnih sredstvih, so izleti zelo ceneni in vsakomur dostopni: In ravno to je naš glavni cilj. Načrti za delo v letošnjem letu!

Glavne smernice je dal prav gotovo občni zbor.Ugotovili smo, da bo moral novi odbor krepkeje prijeti za delo.Težišča dela bo tudi letos na izletih.Pozimi bomo obiskali nekatera smučarska središča, ogledali si bomo škalalne tekme v Planici in še nekatere zimske prireditve.V načrtu imamo tudi več izletov s kolosi v bližnjo in dalejno okolico.
Poleg tega bomo počitničarji pomagali tudi pri žbiralni akciji papirja in pri gradnji šolskega športnega igrišča.
Ko smo isčrpali delavnici del programa, je dijak 5.letnika prikazal več lepih barvnih diapositivov z lanske ekskurzije po Jugoslaviji.

Mira Polenšek
in Franci Ravnikar

VELIKA SODBA

Že drugič j kulturno društvo France Bevk na učit ljišu pripravilo "KRST UČITELJIŠČNIKOV". Vse kaže, da bo prerasel v tradicionalno prireditev.

Dolgo sčet duhovi na učiteljišu niso razburili. Šolski žvonec je kot običajno odzvonil peto uro.Po hodnikih je završalo.Vsak si je prizadeval, da bi si dobil kar najlepši prostor na "balkonu" ali "loži" /na oknu seveda/, da bo lahko s ptičj perspektive opazoval sojenje.Ostali smo se morali da potruditi na stojišču v "areno" sami.

Prizor je bil velečasten.Spoštovano občinstvo, visokvišji letniki in ljubi zelenči! /Zelenči z rdečimi lici in sijočimi očmi/ Vsi ti puhloglavci in mlečnozobci srđnješolski bruci so se natepli iz vseh mogočih "agrokmetijskih" kombinatov, osemletk imenovanih, in niso ne fizično ne umsko sposobni...! Sicer pa, pustimo naj odloča sodba!

Razpravo je nadaljeval gošpod javni tožilec, ki sta ga prepričlivo podprli še dve priči: Špricarjev justelj in stari iskušeni učitelj. Medtem, ko je prva priča pokažala dovolj nazorno, kakšne skušnjave čakajo učiteljiščnik, je učitelj podal predvsem strokovni pogled na vso stvar.Mož se je sicer zagovarjal o zelenjavni in krompirju/in o cenah/, a je z večim očetom vaškega živozdravnika takoj opazil podhranjenost in slabokrvnost novincev.Toda ne samo to.Stari pedagog je bil zaskrbljen tudi nad njihovim duševnim razvojem.

"Kako bodo ti nedolžni nebogljčni, neiskušni mladoletniki stopili na to trnjevo pot slovenskega učitelja.Kako bodo poglefali v oči težavam, ko že sedaj obupano povešajo oči! /Nekako se spominjam, da je nekdo za menoj pravil nekaj učiteljevih finančnih težavah, ki nastopajo š pred pot najsttim./Obsojenici so začutili na sebi kritično in usmiljeno poglede in so še niže slonili glave.Tožilčeve priče so bile tako prepričlive, da smo že obupali nad usodo onih v kotu.Vzdih olajšanja pa se je izvil iz vseh vrat, ki jih sod-

nik izjavil nastop obrambe. Po razpravi ni in priščevanju se je počasi izmotala pravica. K uspešni razsodbi je nedvomno pričomogel tudi oče slovenske književnosti, Primož Trubar. Njegovo očetovsko oko se je orosilo ob pogledu na mladež, ki je hotela v učiteljski stan.

"Lubi k ščeniki, lubi otočiči! Jest sem vam le-te štuke inu njih izlage pernesu in vas na to pravč pot spravu!"

Visoki senat je modroval in odločil!

Sodnik: "Dovoljujmo vam, da prestopite prag našega hrama učenosti, toda pomnite:

Ad.1:

Stogo vam je prepovedano kaditi, dokler se ne prebijete do četrtega letnika.

Ad.2:

Obisk Tivolija in parka pred Domom Anice Černejevc vam tudi pr. povedujemo. V obč. se lahko zadržujete le v spremstvu staršev in babic ali visoko višjih letnikov in še to s knjigo v roki. /Dovoljena tudi slovenska slovnica in NN roman./

Ad.3:

Prčjoli boste trojen krst:
cepili vas bomo proti špricānju, zaznamovali vas, bomo z častnim žigom prvh letnikov: nezadostno/sedite/ in iz nurnberškega vodnjaka boste popili prepotrebno dodatno porcijo pameti!
Obsodba je končana!"

Modro ste sodili možje!

Zvonka Nagode

FILMSKI KROŽEK LETOS

Letos je filmski krožek na učiteljišču pripravil že vrsto zanimivih predavanj in srečanj z domačimi in tujimi delavci. O razvoju slovenskega in jugoslovanskega filma nam je predaval prof. Jovita Ornikova, ki ima na naši šoli že širok krog poslušalcev. Zanimivo je bilo srečanje s poljsko filmsko delavko Palczewsko. V sicer skromno odmerjenemu času nam je nakazala glavne smeri in pota, po katerih se je in se razvija poljski film.

Največ zanimanja pa je prav gotovo vzbudil med dijaki naše šole sestanek z režiserjem Francetom Štiglicem. Imeli smo priliko, da smo si lahko ogledali prvo stvaritev tega vplivnega režiserja, film Na svoji zemlji, ki je pionirska a dobro delo, in zadnje delo Tistega lepega dne, kjer je režiser dokazal, da zna prisluhniti tudi vodrini življenja našega človeka. Vmes je sveda še vrsta njegovih filmov, ki so bolj ali manj uspeli, toda primerjava umetnikovega prvenca z zadnjim njegovim filmom je prav gotovo priporočala k tako štivilnemu obisku.

Organizator tega srečanja nam je omogočil neposredni stik z morem, o katerem je naša javnost mnogo razpravljala in mu je tudi tisk posvečal mnogo pozornosti.

Ob koncu razgovora mu je V. Režun, dijak 4.a razreda, v imenu FK in dijakov učiteljišča iskreno zaželel kar največ uspehov pri delu in se zahvalil za odziv na povabilo.

Zvonka

PROBLEMI ŠS NA UČITELJIŠČU

Letna konferenca, čeprav z veliko začudo je končno za nami. Slišali smo vrsto sklepov. Tudi poročil in diskusij ni bilo malo. Toda vsi kazali le lepo in uspešno delo najrazličnejših komisij, včliko aktivnost in požrtvovalnost članov starega odbora, čeprav je večkrat kazalo, da članov staroga odbora ŠS ni bilo žutiti. Njihovo delo se je res prerađo pozabljalo med množico ostalih neaktivnih članov.

Prvi problem, ki se pojavi, je velika neaktivnost dijakov, kajti ni dovolj, da delajo samo člani predsedstva, ampak mora sodelovati vsak slěh rni član te organizacije. Kaže skoraj, da razredni kolektivi največkrat izvolijo za predsednika RS dijaka, ki se mu hočejo maščevati in na sestankih glēdajo, kako bi mu nagajali. S tem ga onemogočijo pa tudi veselje izgubi. In tako pridejo v odbor tudi nespošobni ali pa neaktivni člani, ki se funkcij otepajo zavedajoč se, da ali ne bodo zmožni ali pa delo sprejmejo, toda ne opravljal ga, kot bi bilo treba. Tako je tudi predsedstvo sestavljeno kot konglomerat in tako organizacija ne more uspevati. Ne rečem, da je povsod tako, toda marsikje se je to zgodilo. Toda pasivnost dijakov je nekje vzrok. Eden teh je tudi prezaposlenost, saj res ni lahko biti vozač, ki dar zo dnem prihaja domov zvečer, uči pa se, kjer se mora in utegnè, saj bo moral vsako "prešpricano" uro nadomestiti, če ne sedaj pa pozneje.

Na vsaki konferenci, pa naj bo konferenca ŠS ali konferenca LMS, govorimo o kulturnem in zdravem življenu na učiteljišču, sprejamamo sklepe, určnišenja tega pa smo učiteljišnički kaj malo deležni. Sicer obstaja kulturno društvo France Bevk, toda tudi ta dela nekje v "ilcgali", saj ga ne opazimo med nami. Pa poglejmo naše žabavno življenje. Lani in letos smo videli krst novih učiteljišnikov, za Novo leto nas je rešila planinska zveza PZ, ki je organizirala planinski večer, potem pa to poglavje lahko že zaključim, že ne omenim še plesnih vaj in dveh javnih plesov. Seveda ne zanikam različnih obveznih proslav v počastitev najvažnejših državnih praznikov. Te proslave pa so skoraj vse. Ali res ni mogoče organizirati na šili še kaj drugega? Vem, da bi z večeljem na lit rarni ali glasbeni večer in sodelovali v različnih oddajah in tekmovanjih. Toda tega ni, čeprav vsi to pogrešamo.

Novi odbor ŠS je že imel svoje prve sestanke, kjer so si člani predsedstva razdelili funkcije in se formirali v komisije. Tudi program dela so si že sestavili, saj je nujno potreben. Toda že sedaj v začetku so se pokazale napake, saj je več kot polovico članov odbora na teh sestankih manjkala, čeprav so bili vsi pravočasno obveščeni o času in kraju sestankov.

Poleg komisij, ki so delale tudi lani, je bila ustanovljana tudi disciplinska komisija, ki bo dosledno ukrepala pri vsakém prestopku, pa naj bi ga storil katerikoli dijak ali pa odbornik. Da bo dosledna praviln zato, da ne bi kdo mislil, da bo ostalo le pri obljudbah kot je to pri nekaterih prekrških šolskega reda, ko npr. opažamo, da je strogost dežurnih iz dneva v dan manjša, pa tudi drugih točk šolskega reda se le malo dijakov dosledno drži, ker so kazni le obljuhe razrednikov. Novi odbor OS je zaživel z vso delavnostjo-strogostjo. Upa v boljše uspove kot so bili dosedanji, toda kako mu bo vse skupaj uspelo je sedaj še vprašanje, na katerega nam bo odgovorila prihodnja konferenca šolske skupnosti.

KULTURNI KROŽEK V 3.a

Letoš smo ^{se} dijaki 3.a razreda domenili, da bomo ustavovili samostojni kulturni krožek, ki bo ob nekaterih proslavah pokažal košček kulturne dejavnosti na učiteljišču. Morebitna dñarna sredstva bomo porabili za izlet po Jugoslaviji. Razred smo razdelili na več skupin, tako na pevsko, orkestralno, recitacijsko in na skupino za zbiranje gradiva. Posebno ta ima težavno nalogu, kajti naš cilj je, nove poti in oblike kulturnega progrāma.

Upamo, da bomo s skupnim delom dosegli naš cilj. Tovariš profesorji pa prosimo, da nam s svojimi násveti stojijo ob strani. Za pomoc se jím že naprej zahvaljujemo. A.J.

HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR

Slóvenšina: V3.a govorimo o spolu pri samostalniku.

Ančka ugotavlja: Krava - da, to je samostalnik ženskega spola!

- Kakšnega?

- Naravnega!

- Dobro, kaj pa npr. šola?

- Da, tudi ženskega spola!

- Tudi naravnega?

Ančka pomisli, nato pa slovesno izjavi: N. naravnega, umetnega vendar!

CVETKA IZ DOMAČE NALOGE:

- Ali je še trčba buditi narodno žavist, ko letajo po Kosmu različni astronavti/Gagarin, Titov, Glenn/.

Po zvonjenju prideta v razred dva profesorja: Nekaj časa se gledata, kdo da ima pouk. Končno pa eden odneha: "Ah, oprosti, tovariš šolski kolèga, preskočil sem en razred." Drugi pa hitro pristavi: "Potem pojdi drugo leto na olimpiado."

Resljèva 12, glasilo učiteljiščnikov v Ljubljani, izdaja Jez. estetski krožek KUD France Bevk na učiteljišču v Lj.

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

Odgovorni urednik: Anita Šolar, 4.c

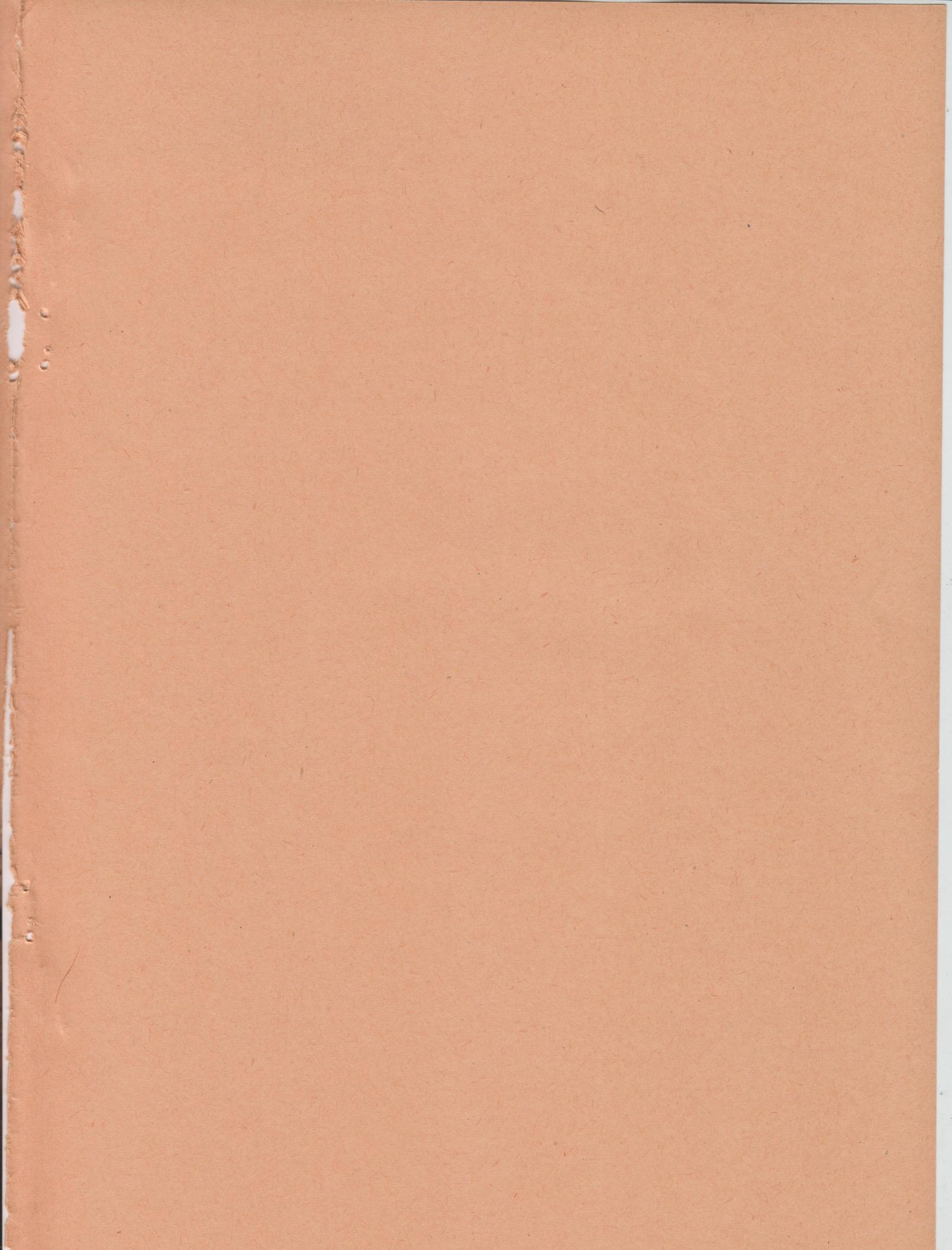
Korektor: Zvoňká Nagode, 5.b

Tehnično vodstvo: Janez Podjed, 3.a

Zúnanja oprema: dijaki 3. letnika grafičnega oddelka za tisk in papir Ljubljana

Naklada: 3 izvodov, cena 30 din

5. letnik, 1. št. vilká



37.014.77
RESLJEVA 12
RESLJEVA 12 :...

izposojni rok S14 dni



L30086 Knjižnica Gimnazije Ledina